

CALIFORNIA GIRLS

Den næstsidste roman

Lars Bukdahl

I haven blev der talt engelsk. Der var intet at gøre. Vinden tog maskerne, en bog blev skrevet om i et af gæsteværelserne og småpigerne rakte tunge. Paraplyer kunne forekomme uvirkelige i sådant overfladisk regnvejr, men i det tvetungede øjeblik inden alt igen var tørt blev selv det mindste græsstrå grebet af situationens alvor.

Sekunderne sprang læk og mens kaptajner på fremmede farvande hviskede indædt i deres forventede kahytter, flænsede noget der kunne minde om jordskælv græsplænerne op i alle retninger. Enhver tænkte sit og mausolæet for enden af stien blev ramt af skygger der ingen steder hørte hjemme, selv flaget der sig selv lig vajede over hovedbygningen og gymnastiksalen var pludselig ikke af denne verden — ubåde kunne man drømme om, hajers gab og blæksprutters skrig. Men kun adskilt blev sætningerne noget værd, råbt i munden på hinanden var de som vandfaldets brusen uden konsekvenser, de tomme flasker holdt ikke uden videre op med at rulle frem og tilbage på balkonen, det vidste alle. Ved opgangen til anden sal dannede korridoren med god grund et pludseligt knæk.

Blæsten holdt sit ord og ikke uden stolthed gennemlæste de unge mennesker ved dagry nattens ubeskrevne papirer, her kom ingen flyvemaskiner forbi, tiden var ikke til det. Kun de gamle brusekabiner, Shelleys død og martinierne nederst i reolen havde betydning. Hvem skulle mellem alle disse tabte illusioner og tavse rygge have troet at dagen ville oprinde hvor porten blev åbnet uden tvivl og med lakerede negle af californiske piger?